

ANNE K. JOY

Cu dragoste, Moș Crăciun

Seria *Magia Crăciunului*:
Ciocolată, dragoste și Crăciun
Cu dragoste, Moș Crăciun
Sărută-mă sub vâsc!
Răpește-mă de Crăciun!
Un Crăciun cu bucluc

Această lucrare este o ficțiune. Numele personajelor, caracterele, locurile și acțiunile sunt rodul imaginației autorului. Orice asemănare cu realitatea - locații, persoane în viață sau decedate, organizații, evenimente - este o coincidență.

Copyright © 2018 Anne K. Joy
Toate drepturile rezervate autorului.

Traducerea, copierea sub orice formă (scanare, fotocopiare, rescriere etc.), încărcarea sau postarea lucrării fără acordul scris al autorului este **strict interzisă!**

*Nu întotdeauna trebuie să vezi ca să crezi.
Iar atât timp cât există speranță, există miracole.*

CAPITOLUL 1

Salt Lake City, Utah, SUA, Sfârșit de noiembrie 2018

— Ești sigur?

— Da, Annie. Îmi pare rău că a trebuit să-ți dau această veste.

Era a doua lovitură dură pe care o primeam de la viață, totodată și ultima. M-am așezat confortabil pe scaun, ca să asimilez diagnosticul primit.

— Medicina a evoluat. Putem încerca un tratament...

— M-ar salva?

Doctorul Brad Noel a ezitat să-mi răspundă. Totuși, o făcea fără să se folosească de cuvinte, tăcerea devenind un fel de răspuns.

M-am ridicat în picioare și mi-am întins cutele cămășii colorate.

— Trebuie să plec, Brad.

— Ai putea să încerci ultimele medicamente apărute.

Am zâmbit amar în colțul gurii.

— Dacă viața nu ține cu mine, nici eu nu vreau să mai țin cu ea. Am obosit să lupt pentru a trăi.

I-am întins mâna și ne-am salutat cordial. Aveam multe de făcut, iar timpul îmi era limitat, cel mult șase luni. Îndopându-mă cu pastile mi-aș fi lungit boala și agonia deopotrivă. Stările de rău și-ar fi făcut simțită prezența și mi-ar fi fost greu să le îndur.

— Ei bine, sărbători fericite, doctore Noel! Ne vedem când încep să mă simt rău.

— Sărbători fericite, Annie, mi-a urat cu tristețe în glas, dându-mi impresia că mă aflu la propria înmormântare.

Mi-am retras mâna dintr-a lui și m-am îndreptat spre ușă.

— Brad, i-am zis înainte de a ieși din cabinet. Nu uita că totul este confidențial. Nu vreau să afle nici măcar unul din membrii familiei mele.

Bărbatul doar mi-a aprobat din cap și așa ne-am luat rămas bun.

Eram senină, la fel și sufletul, deși vestea îmi pusese o stâncă masivă pe el. Încă nu puteam concepe că o tumoare pe creier va fi sfârșitul meu. Ironia sortii... Cu patru ani în urmă, în preajma Crăciunului promisem o inimă nouă fără de care nu aș fi putut să supraviețuiesc până acum. Astăzi, cu patru săptămâni înainte de Crăciun, am aflat că am ajuns la capăt de drum. Trist, deprimant, dar nu vreau să plâng în fața nimănui. Momentan nu simt nevoia să mă descarc, însă mai târziu, fie și după câteva ore, cu siguranță am să fiu copleșită de situație.

Am ieșit din spital și am mers pe jos cât am putut de mult, gândindu-mă că dacă nu mă plimb acum, mai târziu n-am să o mai fac. După străzi întregi străbătute și timp pierdut sub cerul gri, am intrat într-un complex de magazine din centrul orașului. Se făcuse seară, iar de regulă, copiii obișnuiau să treacă pe aici și să discute cu Moș Crăciun. În fiecare an se instala un fel de casă a Moșului, cu reni din plastic, doi spiriduși, o sanie aurie imensă și o tolbă roșie în care copiii își lăsau scrisorile, implicit listele de cadouri pe care și le doreau.

M-am rezemat de un perete și mi-am strecurat mâinile în buzunarele pantalonilor ca să privesc. Vedeam speranță și dragoste, două lucruri de care aveam nevoie.

— Vrei să-i lași o scrisoare Moșului, m-a întrebat o spiridușă, aducându-mă la realitate.

— Oh, eu...

— Poftim, mi-a zis tânăra, întinzându-mi o foaie albă de hârtie și un pix.

Apoi s-a îndepărtat. Mi se părea aiurea să-i scriu o scrisoare, până la urmă eram o femeie în toată firea, nu un copil care să-și dorească o jucărie.

— La naiba, de ce nu? mi-am zis în șoaptă.

Odată ce m-am așezat la masa joasă de alături, mi-am îndepărtat haina groasă și m-am apucat de treabă.

Dragă Moșule,

Este ultima dată când îți scriu și mă simt ca și când ar fi prima oară. Crăciunul următor o să fii departe... Nu știi ce destinație să-mi aleg. Poate o plajă. Nu, mai bine o insulă descoperită doar de către mine. Hmmm... sau poate un vârf de munte unde să nu fii deranjată. Mă rog, ideea e că nu vei mai fi nevoit să-mi aduci vreun cadou.

Ar fi nedrept ca din moment ce în viitor nu o să mai am nevoie de darurile tale, să nu profit anul acesta. Am o misiune tare grea să-ți dau. Găsește speranță și dragoste, pune-le sub brad și lasă-mă să mă bucur până la sfârșit de ele.

*Cu dragoste,
Annie*

Am împăturit bucata de hârtie. Zâmbeam. Îmi adusese un strop de bucurie redactarea scrisorii, deși știam că va ajunge cu siguranță la gunoi, într-unul din tomberoanele din spatele clădirii.

După ce mi-am strâns lucrurile, m-am apropiat de Moș Crăciun și i-am aruncat scrisoarea în tolbă. Era ocupat cu doi copii.

Pentru că aveam un tonus mai bun, m-am întors la „*Salvează vieți*”, fundație pe care o deschisese în urma transplantului suferit. Atunci am realizat că vreau să ajut copiii și adulții bolnavi în stadiu avansat, chiar terminal, pe cei care nu puteau fi supravegheați de părinți, tutori, rude sau apropiați. Aveam grijă să primească îngrijirile medicale necesare, de la controale și până la tratamente, rugăciune, iubire și speranță.

— Unde ai fost? m-a întrebat Rose Grant, una dintre asistente.

Se angajase cu jumătate de an în urmă, când Daphne trebuise să-și ia concediu. Rămăsese însărcinată și ne luase pe toți prin surprindere, însă sarcina ei era cu risc crescut de avort.

— M-am plimbat puțin și am avut treabă de făcut prin oraș. Cum se simt pacienții?

— Joel întreba de tine. Avea dureri și voia să-i citești o poveste de Crăciun. M-am oferit s-o fac chiar eu, dar m-a refuzat.

Tonul îi era trist.

— Merg la el. Ai grijă de ceilalți, bine?

— În regulă.

Când am ajuns în camera lui, Joel, băiețelul de zece ani, bolnav de leucemie, stătea întins pe pat.

Am deschis ușa, apoi am ciocănit și i-am zâmbit larg, deși aveam inima făcută bucăți. Nu puteam să mă obișnuiesc cu aceste situații și nici să înțeleg de ce li se întâmpla unor suflete atât de tinere ca ale lor. Era nedrept și dureros.

— Bună, Joel!

— Annie! m-a strigat bucuros cu ultimele puteri.

M-am apropiat și m-am întins lângă el.

— Rose mi-a spus că vrei să-ți citesc o poveste de Crăciun.

— Nu neapărat, mi-a recunoscut băiatul. Voiam doar să te văd.

— Sunt aici, i-am zis, depunând un sărut pe fruntea lui obosită de boală.

Starea i se înrăutățea de la o zi la alta. Era conectat în permanență la perfuzii și aparate.

— Annie?

— Da.

— Cred că mai am puțin până mă fac bine.

— De ce spui asta?

— Pentru că mă simt tot mai rău. Băieții spun că după ce îți este foarte rău, ajungi într-un loc frumos și nimic nu te mai doare.

I-am luat mâna mică și caldă într-ale mele și i-am strâns-o ușor.

— Ești foarte curajos, știi?

— Îhîm... Mama îmi spunea asta înainte să se ducă în cer.

Joel nu mai avea pe nimeni, nici măcar o singură rudă de sânge pe care să o cunoaștem. Tatăl nu îl recunoscuse la naștere și nu existau informații despre acesta. Mama lui fusese accidentată mortal într-un accident de mașină, iar cum nu mai avea părinți, frați, mătuși sau unchi, copilul

ajunsesse la un orfelinat. Câteva luni mai târziu, Joel a fost dat în grija unui tutore. Desigur, nu s-a așteptat ca băiatul să se îmbolnăvească rapid și nu și-a permis moral să ducă lupta cu boala. Ne-a contactat și ne-a rugat să-l primim aici.

— O s-o revăd, nu-i așa?

— Da, dar până atunci o să mai dureze, Joel. Îmi pare rău! Tu mai ai foarte mulți ani de trăit până să mergi acolo. Nu ți se pare că ești cam tânăr?

A stat puțin pe gânduri înainte de a-mi răspunde.

— Nu. Și mama era tânără când a plecat.

Și așa mi-a închis gura.

— Ce-ai zice totuși să citim povestea aia?

— Nu știu, Annie. Mă simt trist ca să o ascult.

— Vrei să-mi spui ce altceva te mai apasă?

A aprobat subtil din cap.

— O să scap de dureri, dar nu o să te mai văd.

— Oh, Joel! O să ne vedem, promit!

— Acum, ia-mă în brațe, te rog. Vreau să visez frumos.

Era atât de dulce și profund. Dacă soarta i-ar fi dat o șansă, Joel ar fi fost un bărbat și un om excepțional.

L-am ținut în brațe până a adormit, apoi m-am ridicat în picioare și am pornit spre camera pe care o foloseam când făceam ture de noapte. Era prea târziu ca să mai plec, iar Rose făcea oricum singură de gardă.

— Cafea?

Am fost la un pas să o refuz, până m-am gândit mai bine.

— Ciocolată caldă, Rose.

— Și un munte de calorii, mi-a replicat amuzată. Am mai mâncat și prăjituri astăzi.

Mi-am pus mâna pe umărul ei și am pornit spre bucătărie.

— Sunt doar niște calorii și chiar dacă se vor depune, câteva grame în plus nu înseamnă nimic, scumpo. Dacă nu facem acum lucrurile interzise și al naibii de plăcute, atunci când?

M-am abținut să-i spun că oricum, gramele acelea de grăsime pe care le-aș depune, ar sfârși arse curând.

— Ai dreptate, Annie. O să pregătesc eu ciocolata. Tu poți să-mi povestești cum ți-a fost ziua.

Am așteptat să ajungem în bucătăria din capătul holului ca să-i spun:

— Nimic interesant. Doar am avut o problemă de rezolvat. Îmi pare rău că nu m-am întors mai repede ca să petrec câteva ore cu Joel. Nu se simte deloc bine și mă tem că o să-l pierdem curând.

— Da... a replicat cu nostalgie. Damiana l-a consultat în seara aceasta și a rămas cu un gust amar.

O cantitate mare de aer mi-a pătruns în plămâni.

— Ar fi trebuit să existe reguli în privința morții. Are mână liberă să ia pe cine și când vrea.

— Annie, Rose, am auzit-o pe Damiana, strigându-ne.

Ori de câte ori ne striga, era de rău. Aveam trei medici oncologi care lucrau în ture, Damiana Holland, Zoe Olsen și Tim Keaton.

Am ieșit în fugă din bucătărie. O vedeam pe Damiana fugind spre camera lui Joel.

— Rose, repede, am nevoie de ajutorul tău. Annie, sună la spital!

Din zbor am prins receptorul și am format numărul celor de la urgențe. Le-am dat datele pe care mi le-au cerut și au trimis o ambulanță spre noi.

După ce am terminat cu ei, am deschis ușa în așteptarea medicilor și am făcut ture până în camera lui Joel. Îl resuscitau, însă băiatul nu mai dădea semne că ar vrea să se întoarcă la noi. Știam că era sfârșitul, oricât de mult mi-aș fi dorit să fie altfel.

M-am rugat mult și am căutat să sădesc un sâmbure de speranță în inima mea. În zadar, căci tot ce am auzit a fost:

— Ne pare rău, domnișoară McKendrick!

Joel era cu mama lui.

M-am grăbit să ajung în cameră, l-am îmbrățișat cu putere și am început să plâng.

CAPITOLUL 2

— Un pumn de cenușă, un praf de stele e tot ce a mai rămas din Joel.

— Era atât de scump! a zis Rose printre lacrimi.

Ne atașasem de el, așa cum o făceam față de oricare alt copil. Însă era greu să-ți iei rămas bun, ca o punte pe care nu vrei să o treci, dar ești nevoit să o faci.

— Pot doar să sper că se află acolo unde a visat în ultimele săptămâni.

— E cu mama lui, a vrut Julia să mă încurajeze.

Julia McKendrick a intrat în viețile noastre cu patru ani în urmă. Inima care-mi bate în piept a fost a soțului ei. Cu un an în urmă, Duncan, fratele meu, s-a decis să o abordeze și să-i mulțumească pentru sacrificiul făcut. Însă nu s-a limitat doar la atât, ci a insistat să-i rămână alături și să-i vindece rănilile, apoi luat-o de soție la scurt timp. Părinții mei nu încetează să-i streseze să le facă un nepot, dar eu, la cei treizeci și șase de ani, necăsătorită și fără planuri de a avea vreodată o familie, nici nu îndrăznisem să deschid subiectul.

— Golul ăsta te macină, Jul.

— Știu, mi-a șoptit. Imaginează-ți, asta m-a doborât în primii ani de la moartea lui Richard. Golul din interior și starea de vină. Însă, niciodată să nu te transformi în ceea ce am fost eu, o persoană lipsită de zâmbet și bună dispoziție. Apropiatții îmi spuneau doamna Scrooge... aveau dreptatea lor.

Nici dacă aş fi vrut să devin posacă, n-aş fi avut timp, nici energie. Viaţa era tot mai scurtă, iar fiecare dimineaţă şi fiecare lucru banal intenţionam să le tratez ca atare. Majoritatea oamenilor se întind pe pat şi aşteaptă să adoarmă, să se odihnească, să-şi recapete puterile, iar a doua zi să o ia de la capăt. Uită... uită că ziua de mâine nu le este făgăduită şi că nu există garanţia că „mâine” va fi o nouă zi. Doar s-au obişnuit să se trezească după câteva ore de somn. Însă, la un moment dat, când „mâine” nu va mai fi, vor trăi un etern „ieri”.

— Poftim, Rose!

Şi i-am întins un şerveţel.

— Joel s-ar supăra pe noi dacă ne-ar vedea așa. Ştiu că îi plângi dispariţia, ceea ce ne întristează îngrozitor şi pe noi, însă nu-l mai doare nimic şi nici nu se mai simte singur.

— Ai dreptate. Trebuie să le duc medicamentele celorlalţi. Cred că Zoe este cu ei acum.

— Iar eu merg să fac câteva cumpărături.

— Mă întorc la cafenea, așa că te însoţesc până la supermarket, e în drumul meu.

M-a lăsat acolo, apoi a luat un taxi. Am oftat uşurată şi tristă de cum am rămas singură. Voiam să fiu așa, însă în acelaşi timp îmi doream să am companie. Să am pe cineva şi să-i spun tot ce simt.

Mi-am luat un cărucior şi am intrat în magazin. Nu aveam mare lucru de cumpărat pentru mine, mai degrabă câteva jocuri pentru copii.

După ce am pus câteva puzzle-uri şi cărţi cu poveşti în căruciorul metalic, am luat ceva de mâncare pentru mine, adică o mulţime de dulciuri.

— Dacă nu acum, atunci când? m-am întrebat înainte de a lua de pe raft al zecelea tip de baton de ciocolată.

Apoi m-am îndreptat spre frigidererele cu înghețată. Mai întâi m-am uitat cu atenție, căci nu eram sigură ce voiam. Intenționez să o cumpăr pe prima care-mi făcea cu ochiul.

În fața mea, un domn studia raionul cu înghețată. Comparativ cu mine, abia se mișca. Îmi venea să-i fac vânt cu căruciorul, doar să-l mut mai repede din loc. În sfârșit am găsit una care să-mi pară apetisantă, un tort de înghețată cu fructe de pădure, vanilie, mentă și ciocolată. Am deschis și am întins mâna să o iau de pe raft, când deodată mi-a dispărut din fața ochilor.

— Mulțumesc, am auzit o voce din laterală.

— Poftim?! Scuză-mă, dar cutia asta este a mea, i-am zis pe un ton ridicat.

— Nu, eu am luat-o primul, doamnă.

— Domnișoară, l-am corectat.

Bărbatul și-a arcuit o sprânceană, apoi și-a dat capul într-o parte, un fel de „mă rog”.

— Înghețata, te rog, i-am zis, întinzând mâna după ea și lăsând politețea deoparte.

Și-a clătinat capul, refuzându-mă.

— Dar era ultima și mi-o doream, am continuat să-i argumentez. În plus, ai o mulțime de timp la dispoziție să-ți cumperi alte o mie ca aceasta.

— Aș putea spune același lucru.

Am respirat adânc și mi-am închis ochii.

— E atât de important pentru tine să o iei?

Tonul îi devenise blând, mai că începea să mă facă să mă simt vinovată. Mi-am frământat buzele, neștiind ce să-i răspund.

— În regulă, e a ta.

Mi-a întins cutia cu înghețată, dar nu-mi venea să o mai am. La naiba! Chiar îmi dădea o stare de cățel plouat.

— Mai bine nu, i-am răspuns, împingând căruciorul în față.

— Stai, nu pleca, te rog! A fost o prostie din partea mea. E a ta.

Și a așezat-o peste restul cumpărăturilor mele.

— Acum o să mă simt și mai rău.

— Nu ai de ce. Tu ai văzut-o prima.

Și mi-a făcut cu ochiul, aruncându-mi un zâmbet ștrengar.

— Știu că ai mai auzit asta sub forma unei replici de agățat, dar simt că ne-am mai întâlnit.

De această dată chiar m-a făcut să râd, însă el și-a păstrat seriozitatea.

— Ar trebui să-ți spun numele meu, tu pe al tău, apoi să facem schimb de numere de telefon și să ne dăm întâlnire la o cafea.

— Nu, dar dacă vrei, cunosc o cafenea bună, „*Cafea și plăcintă*”.

Am izbucnit și mai tare în râs.

— Julia, proprietara cafenelei, este cumnata mea.

N-ar fi trebuit să-i dau această informație. Era egală cu a-i da numărul de telefon, dar ceva mă împinsese să o fac. Probabil ochii lui verzi ca smaraldul.

— Vorbești serios?

— Da.

Bărbatul era entuziasmat.

— Gabriel, a zis el, întinzându-mi mâna. Gabriel Downey, medic veterinar, un amic de-al lui Duncan McKendrick.

Mă holbam la el și probabil că rămăsesem și cu gura deschisă.

— Annie McKendrick, i-am răspuns cu un sfert de gură. Ce mic este orașul! Dintre toți, fix cu tine a trebuit să mă cert pe o înghețată.

— Deci tu ești sora lui. Înseamnă că ne-am văzut la nuntă. Ai fost una dintre domnișoarele de onoare.

— Și tu unul dintre cavalerii lui Duncan?

— Da. După ce am salvat motanul doamnei Clarke, vecina Juliei, am avut acest privilegiu.

Ciudat, deși trecuseră doar câteva luni de atunci, părea să nu ne amintim unul de celălalt. În fapt, nu îmi dădusem interesul să socializez cu altcineva decât cu cei care erau apropiați familiei.

— Trebuie să plec, Gabriel.

— Așteaptă, l-am auzit deodată. Lasă-mă să te invit totuși la o cafea.

Ideea nu era rea, poate așa scăpam de culpabilitatea reciprocă.

— Mă grăbesc puțin. Trebuie să duc... De fapt, o pot lăsa pe mâine.

Ne-am îndreptat împreună spre casa de marcat, apoi spre mașină, iar într-un final ne-am decis încotro să mergem.

— Înghețata se va topi. Apartamentul meu se află la două străzi distanță.

— În regulă, te urmez.

Eu m-am urcat în Ford Escape-ul meu de culoare roșie, iar Gabriel într-un Lexus RX gri. A stat îndeaproape și m-a ajutat să-mi urc cumpărăturile.

— Am văzut jos că ai luat și câteva jocuri.

I-am aprobat din cap.

— Nu am copii, dacă asta vrei să mă întrebi.

— Nu că ar fi treaba mea. Totuși, pentru cine le-ai cumpărat?

— Am o fundație care vine în sprijinul persoanelor bolnave... foarte bolnave, dacă mă înțelegi.

L-am auzit scoțând un zgomot gutural. În calitate de medic, fie el și de animale, înțelegea la ce mă refer.

Am deschis ușa și l-am condus până în bucătărie. Aveam un apartament mic, cu strictul necesar în el pentru a-l păstra nu doar organizat, curat, ci și spațios.

— Unde le las?

— Pe masă, te rog.

Le-a pus unde i-am spus, apoi s-a uitat în jurul său. A analizat bucătăria.

— Drăguță.

Am ridicat din umeri, nepăsătoare.

— Nu obișnuiesc să gătesc. Majoritatea zilelor le petrec la fundație. Vin aici doar când am nevoie de liniște și singurătate.

Înghețata nu se topise încă. Am luat două cupe mari și cu o spatulă le-am umplut.

— Am venit cu vinul pe care l-am cumpărat. Sper că nu te deranjează dacă bem câte un pahar.

A ochit dulapul cu pahare și a scos două de acolo.

— Te pregăteai pentru o seară romantică?

Gabriel mi-a întins vinul, eu i-am oferit cupa cu înghețată.

— Știi, singuri la vârsta noastră, o seară cu vin și înghețată îți aduc consolare de care ai nevoie.

Deci asta încerca de fapt să facă, să înlocuiască lipsa partenerei cu o sticlă cu alcool. Îi dădeam dreptate.

— E trist că fac asta, a continuat el, însă nu am timp să-mi caut o iubită, mai ales o soție sau să visez că îmi pot

întemeia o familie. Mă trezesc de dimineață, plec grăbit la cabinet și mă întorc seara. Deseori sunt trezit noaptea că am o urgență și acela este momentul când îmi încep munca. Mă dau jos din pat și adormit mă îndrept spre cabinet.

Îl înțelegeam perfect, căci nici situația mea nu era cu mult diferită.

— Pentru înghețată și singurătate, i-am zis, ridicând paharul.

L-a lovit pe al lui de al meu, am ciocnit și am gustat din vinul dulceag.

— Nu ai gusturi rele.

— O iau ca pe un compliment, mulțumesc.

Am tăcut amândoi, până când mi-am strâns puterile și i-am mărturisit:

— Se numea Joel. E ultimul copil pe care l-am pierdut. Astăzi i-am depus cenușa într-o criptă.

Un nod mi se pusese în gât.

Peste masă, Gabriel și-a întins mâna peste a mea și m-a bătut ușor în semn de consolare.

— Îmi pare rău, Annie.

— Mă întristează că timpul trece repede și nu-l putem valorifica, nu-l putem petrece cu cine și cum ar trebui. Când ne dăm seama, deja e prea târziu și apar regretele. Mi-aș fi dorit să-l fi făcut pe Joel cu mult mai fericit decât a fost. La fel și pe ceilalți copii.

— Uită-te la mine, mi-a cerut el pe un ton cald. Sunt convins că te implici trup și suflet, iar ei simt treaba asta, Annie. Copiii sunt fericiți datorită ție și a celor care îi îngrijesc zi de zi.

— Este atât de nedrept!

— Vîno!

S-a ridicat în picioare și s-a apropiat. Mi-a întins mâna, iar eu i-am oferit-o pe-a mea, apoi am ajuns să ne privim în ochi de la o distanță de doar câțiva centimetri. M-a cuprins cu brațele și m-a strâns gentil la pieptul său.

— Te înțeleg, Annie, dar așa cum tu nu poți, nici eu nu pot înțelege rânduielele vieții. Poate e un scop în toate astea, unul pe care noi nu-l vedem încă.

M-a îndepărtat puțin și mi-a prins chipul în palmele lui. Pentru câteva clipe am crezut că urmează să mă sărute, iar inima era cât pe ce să-mi cedeze.

— Gabriel...

— Annie... mi-a șoptit el numele. Cred că e timpul să plec.

CAPITOLUL 3

— Nu ți-ai terminat nici vinul, nici înghețata.

— Poate data viitoare. Mi-a părut bine să te cunosc, Annie.

— Și mie.

Am făcut un pas în spate, punând distanță între trupurile noastre.

— O să mergem curând să bem o cafea și să mâncăm cea mai bună plăcintă din oraș, la Julia.

— Sigur.

L-am condus spre ieșire, discutând despre ziua în care ne-am putea întâlni, fără a ajunge la un numitor comun.

— O să trec să-i văd pe copiii într-una din seri, apoi stabilim, mi-a zis el.

Am căzut de acord, iar fiecare și-a văzut de drumul său. Eu m-am întors în bucătărie, iar cum vinul și înghețata îmi rămăseseră, am decis să le consum, în ciuda faptului că îmi erau contraindicate.

Sticla de alcool m-a ajutat să adorm repede, să am un somn profund, dar capul greoi la trezire.

— Ești bine? m-a întrebat Damiana, care abia intrase în tură.

— Da, am răspuns, fluturând o mână prin aer.

— Găsești cafea în bucătărie. Nata a pregătit-o. Merg să-mi vizitez pacienții.

Ne-am luat rămas bun, iar eu am mers alene spre bucătărie.

— Cafea? m-a întrebat Nata, entuziasmată.

Natalia Hutton, Nata, cum o alintam noi, era din Republica Moldova. Cu zece ani în urmă venise cu o bursă de studii la o facultate de medicină și nu mai plecase. A lucrat într-un spital din oraș, iar de când am deschis „*Salvează vieți*”, ni s-a alăturat.

— Una și pentru mine.

— Duncan, când ai sosit?

— De la New York? Azi-noapte.

Ne-am așezat la masă.

— Nu mă așteptam să te văd curând. Parcă era vorba că mai stai pe acolo câteva zile.

— Mi-au fost de ajuns cele patru. În plus, nu puteam rata petrecerea de ziua soției mele.

— Jul spunea că ar vrea să vină aici cu câte ceva și să își serbeze ziua de naștere.

— De-asta o iubesc. Cu toții se vor bucura să stăm câteva ore împreună.

Măcar cei mici urmau să facă altceva decât să stea în pat și să se gândească la medicație și diagnostic.

— Julia mi-a povestit de Joel. Îmi pare rău.

Mi-am strâns buzele cât să formez o linie subțire pentru câteva secunde.

— Povestește-mi despre mama și tata, i-am cerut eu cu scopul de a schimba firul discuției.

Voiam să țin tristețea la distanță. Nu o puteam face să dispară, însă voiam să fie cât mai departe de mine.

Mi-a povestit puțin despre ei, căci nu apucaseră să se vadă prea mult. Deși nu își doreau asta, erau nevoiți să pună

afacerile pe primul loc. Nu era ideal, însă de ei depindeau sute de angajați, sute de familii.

— Merg să-i văd pe copii. Le-am luat câteva cadouri.

S-a ridicat în picioare și s-a aplecat doar cât să mă sărute pe frunte.

— Mi-a fost dor de tine.

— Și mie, i-am replicat fratelui meu.

Boala mea de inimă ne apropiase mult. Doi ani și jumătate am fost ținută la pat de un aparat care m-a ținut în viață. Mare și grea, mașinăria mi-a pompat sângele în corp și a preluat atribuțiile inimii. Duncan, ca și părinții noștri, a fost devastat. Nu s-a putut împăca cu ideea că era posibil să mor. Acesta este motivul pentru care nu vreau să le vorbesc despre problema mea de sănătate. N-aș vrea să-i văd că se consumă din nou și că mor odată cu mine.

Când el și-a terminat cafeaua, cana mea era încă pe jumătate plină. Urăsc când cineva se uită la jumătatea goală și o ia în considerare față de cea plină, pentru că aceeași tendință o are și în privința vieții. Nu vreau să văd că urmează să mor, ci că trăiesc. Sunt recunoscătoare pentru asta și pentru lipsa simptomelor. Tumoarea am descoperit-o pur întâmplător, în urma unui control pe care-l fac în mod regulat.

— Bună, Annie!

M-am întors brusc.

— Joshua! am exclamat, ridicându-mă ca să-l îmbrățișez. Nu-mi vine a crede! Sunt luni de când nu te-am mai văzut.

— Am călătorit.

Joshua Hyde era un rebel, un sălbatic cu suflet bun și o inimă cât o mie. Fugise de acasă cu nouă ani în urmă. Făcuse totul ca să își caute libertatea și lăsase deoparte

regulile tatălui său obsedat de bani și afaceri. Primea lunar o sumă de bani de la Colin Hyde. Acesta îi trimitea pentru a-l ține la distanță de familie. Ulterior Joshua o transfera centrului.

Din când în când obișnuia să treacă fugitiv pe la noi și să petreacă o zi întreagă cu pacienții. Nu vorbea mult despre viața lui privată, dar știa cum să ne capteze atenția și să ne facă să ne simțim bine.

— Mă bucur să te revăd, i-am zis, îndepărtându-mă cu un pas în spate.

— Eram nerăbdător să mai trec pe aici.

— Vino, Duncan tocmai ce a plecat din bucătărie spre saloanele pacienților. Să-l prindem din urmă.

Totuși, nu ne-am grăbit, ci am mers alene.

— Stai mult timp în oraș?

Joshua a clătinat din cap înainte.

— Nu. Mâine în zori plec.

— Și ai tăi?

A trebuit să-și dreagă glasul înainte de a-mi răspunde.

— Nu anul ăsta, Annie. Nu sunt pregătit să apar în viețile lor. Poate la nunta fratelui meu, Mathias.

— Am citit că se căsătorește în primăvară.

Un zâmbet i-a apărut în colțul buzelor.

— Leona Wade sau Dezastrul Familiei Hyde. Acesta ar trebui să fie adevăratul ei nume.

— Ești rău! l-am tachinat.

— Deloc. Îi sunt recunoscător lui Mathias că o ia de soție, altfel, eu aș fi purtat titlatura de „Distrusul”.

Fără voia mea am izbucnit în râs. Tot ce am putut face a fost să-mi acopăr gura cu mâinile pentru a nu fi auzită atât de tare.

— Nu râde, Annie. Domnul Distrus și Doamna Distrugătoare, așa ar trebui să-i prezinte imediat după căsătorie.

Leona Wade era o femeie frumoasă, extravagantă și o mare iubitoare de prima pagină a ziarelor.

După ce m-am oprit din râs, ne-am postat în dreptul primei uși de pe culoarul saloanelor și am ciocănit. Duncan stătea de vorbă cu doamna Nora Paisley.

Când Nora a descoperit primul nodul la sân, nu l-a luat în seamă. Avea patruzeci de ani și i se părea imposibil să aibă cancer mamar. Doi ani l-a ignorat, chiar l-a dat uitării, până a început să aibă stări de disconfort. A dat fuga la un medic, și-a pierdut sânii, apoi s-a confruntat cu depresia și stările de rău în urma chimioterapiei. Cu șase luni în urmă, când soțul a decis să divorțeze și să se recăsătorească, Nora s-a retras la centrul nostru.

Duncan îi aducea periodic flori și nu ezita să o complimenteze destul de des. Ea avea nevoie să se simtă iubită, acceptată și mai presus de toate, femeie. Pierderea sânilor și a soțului au devastat-o psihic.

*

*

*

Seara, pe când mă pregăteam de plecare și voiam să văd cu ce le mai pot ajuta pe asistente, Julia a trecut să ne aducă plăcinte și gogoși. Erau rare zilele în care nu venea pe aici cu brațele încărcate, iar asta pentru că avea o perioadă mai aglomerată și închidea târziu cafenea.

— Cutia aceasta este pentru copii.

Îl punea pe Harvey, cel care se ocupa de prepararea deserturilor, să facă plăcinte în funcție de regimul copiilor de la centru, doar cu anumite ingrediente.

— Duncan a fost de dimineață pe aici.

— Știu. După aceea a venit direct la cafenea.

Nici nu-mi puteam imagina un alt scenariu. Duncan și Julia erau înnebuniți unul după celălalt. Păreau făcuți să se iubească până la adânci bătrâneți. Aveau genul acela de dragoste și relație la care doar puteam aspira. Și totuși, era prea târziu pentru mine.

A deschis două cutii de carton sub ochii noștri umeziți de emoție și poftă. Ne simțeam ca și când n-am mai fi văzut vreodată ceva mai delicios. Desertul destinat copiilor l-a așezat pe un raft în frigider.

— Dacă n-ar fi fost căsătorit, l-aș fi obligat să mă ia de soție, a replicat Rose, gustând din plăcinta cu vișine. E demențială!

— Harvey e luat, i-a zis Nata. Mulțumește-te cu ce-ți pregătește fără să-l sechestrezi.

— Că-să-to-rit, a punctat Rose cu gura plină de plăcintă. Nu sechestrat!

— Ținând cont că voi ai să-l obligi, bietul de el ar fi fost sechestrat.

Julia și-a dat ochii peste cap.

— Vă rog, nu vă certați pe bucătarul meu!

— O iau și pe-asta, a mormăit Nata. Trebuie să plec.

Și-a luat rămas bun și a fugit cu două felii mari de plăcintă cu umpluturi diferite. Tim Keaton, doctorul de gardă, a fost ademenit de mirosul dulce, așa că a trecut doar cât să ne salute și să-și ia porția cuvenită.

— Annie, aproape că am uitat, a spus cumnata mea, lovindu-se cu palma peste frunte.

Cu dragoste, Moș Crăciun

Și-a luat geanta și a început să scotocească prin ea.
Deveneam tot mai curioasă să aflu despre ce era vorba.

— Am găsit plicul acesta căzut în fața ușii.

Mi l-a întins. Pe el scria:

*„Pentru Annie,
Moș Crăciun”*

— Vreun admirator?

— Nu mă tachina, Jul. Sunt la fel de surprinsă și eu.

Întorceam plicul de pe o parte pe alta. Îmi venea să-l
desfac și să-l citesc, însă era de preferat să o fac în intimitate.

— E vreo glumă din partea voastră? le-am întrebat
pe un ton autoritar.

Draga mea,

Această scrisoare te surprinde și văd asta. Am citit cu interes rândurile tale și sunt recunoscător pentru că mi-ai scris, însă mâhnit pentru ce ai așternut pe hârtie. Cum vine asta că nu vrei să mai auzi de mine începând cu Crăciunul următor? Nu știi că nimeni nu poate scăpa de Moș Crăciun? Mi-ai rănit sentimentele spunând că nu o să mai ai nevoie de mine.

În fine, o să trec cu vederea. Ai scris că vrei ca anul acesta să-ți aduc speranță și dragoste. Te asigur că o să fac tot ce-mi stă în putință ca să nu te dezamănesc.

*Cu dragoste,
Moș Crăciun*

P.S. Nu uita să-mi răspunzi. Lasă-mi scrisoarea ta în același loc și nu încerca să trișezi. Nimănu-i nu-i place să fie deconspirat.

P.P.S Te rog, ai încredere în mine!